

efter 10 Ugers Mellemrum. Jeg veed ikke Grænsen, det ene er som det andet. Jeg tror neppe, at man nogetsteds vil kunne fremvise et Exempel i konstitutionelle Stater paa den Fremgangsmaade, som her er brugt. Vi have set fremsat, at det kan være Tilfældet og ganske naturligt, at en konstitutionel Konge kan afgive til Statsraadsprotokollen Diktamen, som er et integrerende Led af de Forhandlinger i Statsraadet, hvor det Hele besluttet; det kan man let forstaa. Men her er en selvstændig Beslutning tagen uden for Statsraadet og uden Medvirkning af den ansvarlige Regjering, og derfor er det mig forunderligt at høre den høitærede Conseilspræsident oplæse, at det vilde stride imod Grundlovens klare Bestemmelser, om man ikke anerkjendte den Fremgangsmaade, den høitærede Conseilspræsident her har indført. Jeg gav vide, om den høitærede Conseilspræsident vil lade høre, hvilke klare Bestemmelser i Grundloven der derved skulde krænktes, om man fulgte den Forskrift, som antydes i Grundlovens 16. Thi, som det blev fremhævet igaar med stor Styrke, jo mere bevaaget Læderne ere, desto mere gjælder det om at værne Landets ophøiede Chef imod at lide under Bevægelserne fra den ene eller fra den anden Side. Den meget ærede Justitsminister fortalte igaar om mig personlig, at jeg vilde, at Hans Majestæt skulde svæve over Bølgerne. Det er en Misforstaaelse. Skulde imidlertid Hans Majestæt svæve paa Bølgerne; ønsker jeg ham et godt Skib og ikke den ærede Justitsminister til Styver; jeg ønsker Kongen baaren oppe af Folkets Kjærlighed, ikke af nogle Enkeltes, men af det hele Folks Kjærlighed. Dette er en fastere Støtte, — den ærede Minister maa tilgive mig, at jeg siger det — end han er eller nogenfinde vil blive, men det maa da ogsaa være en af det ansvarlige Ministeriums allervigtigste Pligter, hvad det end gjør, der er galt; at sørge for, at ikke Noget som helst skal strejfe over paa Hans Majestæt. Hans Majestæt har Ret til at have sin personlige Opfattelse, det er klart; men selvfølgelig har ogsaa enhver fri Borger i ethvert frit Land Ret til at have sin Mening, den gaa nu med eller mod det Ministerium, som enten med eller mod Kongens Billie sidder ved Roret.

Jeg kunde, i Lighed med, hvad der er yttret fra anden Side, selvfølgelig ogsaa have ønsket, at den foreliggende Dagsorden havde været noget udførligere, men det efter Omstændighederne mest brendende Point træffes dog af Dagsordenen, nemlig Misbilligelsen af Ministeriets Fremgangsmaade ved at søge at drage Kongen ned i Partikampen. Jeg haaber, at det skal lykkes os, Ministeriets Modstandere, at afværge de farlige Følger, som en saadan Fremgangsmaade fra Ministeriets Side ellers vilde kunne have.

Formanden: Maa jeg minde det ærede Medlem om, at hans Øjensyn af Dagsordenens

Indhold var ikke ganske nøjagtig, idet der ikke i Dagsordenen staar Noget om, at Ministeriet „søger at drage Kongen ned i Partikampen“, og det heller ikke kan tilstedes at sige, at Ministeriet søger at gjøre det. Noget andet er det, at ærede Medlemmer have den Opfattelse, at Ministeriets Fremgangsmaade vil have den Virkning at drage Kongen ned i Partikampen, men en Stræben derafter er det ikke tilstedeligt at underlægge Ministeriet.

Berg: Jeg troede, at det var forudsat, at den gode Billie forudsatte man altid.

Formanden: Ja, men saa maa Ordene saa vidt muligt staa i Forhold til Forudsætningen om den gode Billie.

Berg: Ja, det er ganske rigtigt. — Som sagt, Dagsordenen træffer Pointet i Sagen, og derfor kan jeg stemme for den. At Ministeriet bliver siddende, have vi Vidnesbyrd for; hvor fast det sidder, skal Tiden vise, og derom skal jeg ikke dømmes. Det ærede Medlem for Prestes Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har sin Mening derom, og jeg har en anden Mening; jeg har det Naab, at det danske Folks Billie i det danske Folks Anliggender har under den nuværende frie Forfatning noget mere at betyde, end man skulde tro efter de Udtalelser, man her hører paa forskjellig Maade. Denne ærbødige Formening har jeg i Tillid til vore grundlovmæssige Rettigheder, til selve Repræsentationens og til selve Folks Rettigheder. Tiden faar at vise, hvem der faar Ret.

Fenger: Jeg har ikke begjæret Ordet for at imødegaa de Ting, som af det ærede Medlem, der nu satte sig, bleve fremførte i den første Del af hans Foredrag; thi det forekommer mig, at hans Argumenter der væsentlig dreiede sig om Spørgsmaal af en mere personlig Karakter, Spørgsmaal, som jeg i det Hele tror, at selve Sagen ikke er tjent med, at vi komme altfor dybt ind paa. Derimod berørte det ærede Medlem i den sidste Del af sit Foredrag en Sag, som ogsaa blev fremdragen under Forhandlingen igaar, navnlig af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), og da dette ærede Medlem under sin Bevisførelse udtrykkelig henviste til Yttringer, der under en tidligere Forhandling vare faldne fra min Side, føler jeg mig særlig forpligtet til at søge at bidrage til at klare det Spørgsmaal, som saaledes er blevet draget frem, idet jeg tror, at det har en ikke ganske ringe Betydning saavel i Almindelighed som særlig med Hensyn til den Sag, hvorom der her forhandles.